

Mál nr. 44/2016**M og
vátryggingafélagið V vegna slysátryggingar sjómanna.****Tilkynningarfrestur 1. mgr. 124. gr. laga um vátryggingarsamninga nr. 30/2004
vegna slyss 10. janúar 2013.****Gögn.**

Málskot, móttækið 15.2.2016, ásamt fylgigögnum.

Bréf V, dags. 7.3.2016.

Bréf lögmanns M dags. 8. mars 2016.

Málsatvik.

M slasaðist við vinnu sína 10. janúar 2013 og er atvikum lýst þannig í gögnum málsins að hann hafi snúið upp á vinstri handlegg og lenti illa á vinstri öxl þannig að hann hrökk úr lið. M leitaði til læknis þremur dögum eftir atvikið og var greindur með toggun og ofreynslu á axlarlið og öxl, auk þess sem tekin var röntgenmynd sem sýndi ekki beináverka. Vegna frekari óþæginda fór M í segulómmyndatöku í desember 2013 og var vísað í framhaldinu til bæklunarlæknis í febrúar 2014 og í gögnum málsins, nánar tiltekið þeirri tilvísun, kemur fram að segulómun hafi leitt í ljós beináverka í vinstri öxl. M hitti ekki á umræddan bæklunarlækni í febrúar 2014 og hætti hann starfi sínu sem sjómaður um áramótin 2014-2015. Í september 2015 leitaði M til annars bæklunarlæknis sem greindi áverka og tók M til aðgerðar vegna hans. Tilkynning til V um slysið er dags. 9. september 2015, en áður hafði það verið tilkynnt til Sjúkrátrygginga Íslands með tjónstilkynningu dags. 15. janúar 2013.

M telur að hann hafi ekki vitað um atvik sem krafa hans er reist á fyrr en í september 2015 þegar hann hafi fengið upplýsingar um greiningu á áverka og ákvörðun var tekin um aðgerð. Sá ársfrestur sem tilgreindur er í 1. mgr. 124. gr. laga um vátryggingarsamninga nr. 30/2004 til að tilkynna um tjón hafi því ekki verið liðinn þegar tilkynningin barst til V þann 9. september 2015. Hann hafi fyrst þá gert sér grein fyrir varanlegum afleiðingum atviksins í janúar 2013. Einnig telur M að næg gögn séu til að sýna fram á að orsakatengsl séu milli þess atviks sem þá varð og þeirra óþæginda sem M glími við og vísar sjónarmiðum V um annað á bug.

V telur hins vegar að miðað við meðferðarsögu M verði að miða við að hann hafi vitað um atvik sem krafa hans er reist á í desember 2013 þegar niðurstaða segulóm skoðunar lá fyrir um að M hafi hlotið beináverka á vinstra axlarsvæðinu. Einnig vísar V til þess að í ljósi þess að M hafi áður fengið áverka á axlarsvæði, sé óljóst hvaða afleiðingar tilheyri hvað áverka og því ekki sýnt fram á orsakatengsl við atvikið í janúar 2013.

Álit.

Í málinu er ágreiningur um tímamarkið þar sem M eru ljós atvik sem krafa hans um bætur úr slystryggingu sjómanna er reist á, sbr. orðalag 1. mgr. 124. gr. laga um vátryggingarsamninga. Þegar litið er til gagna málsins er ljóst að M gekkst undir segulóm skoðun í desember 2013 þar sem áverki var greindur. Þó hann hafi ekki fylgt því eftir að fara til þess bæklunarlæknis sem honum var vísað til í síðasta lagi í febrúar 2014, verður ekki annað séð af læknisfræðilegum gögnum málsins að M hafi haft veruleg óþægindi vegna áverkans allt frá degi tjónsatviks. Við segulóm skoðun og m.t.t. niðurstöðu hennar, verður að ætla að M hafi mátt vera ljós atvik sem krafa hans um bætur úr slystryggingu sjómanna er reist á. Tómlæti M sjálfs við að sannreyna niðurstöður segulóm skoðunarinnar og raunverulegar ástæður þess að honum var vísað til bæklunarlæknis verða ekki metnar þannig að tímamunkturinn færist fram í september 2015. Til

Þess er einnig litið að þá þegar hafði slysið verið tilkynnt til Sjúkratrygginga Íslands, eða nokkrum dögum eftir það. Verður því ekki talið að tilkynning til V hafi borist innan þess ársfrests sem tilgreindur er í 1. mgr. 124. gr. laga um váttryggingarsamninga.

Niðurstaða.

M á ekki rétt til greiðslu bóta úr slysatryggingu sjómanna hjá V.

Reykjavík, 12. apríl 2016.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.